

досліджень і симуляцій, які допомагають розвивати мовні навички більш релевантним і привабливим способом).

Загалом, інноваційні технології та ресурси можуть революціонізувати викладання іноземних мов. Вони надають слухачам більше можливостей для практики та зворотного зв'язку, доступ до автентичних матеріалів і можливість навчатися у власному темпі. Незважаючи на те, що залишаються деякі проблеми, які потрібно подолати, наприклад вартість технологій і потреба у навчанні науково-педагогічних працівників, переваги використання цих технологій і ресурсів на сьогодні очевидні.

Волік Олена Валеріївна,

викладач кафедри правничої лінгвістики
Національної академії внутрішніх справ

ІНШОМОВНА КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНЦІЯ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ МАЙБУТНЬОГО ПРАВООХОРОНЦЯ

Іноземна мова є невід'ємною складовою частиною професійної освіти. Підготовка майбутніх фахівців для ОВС передбачає оволодіння необхідними іноземномовними навичками та уміннями, що забезпечить їх професійну діяльність, здатність спілкуватися на професійні теми, формування комунікативної компетенції працівника ОВС, в діяльності якого мовленнєва компетенція буде щільно поєднуватися з професійними знаннями та соціальним контекстом.

Комунікативна компетенція - це здатність реалізувати лінгвістичну компетенцію в різних умовах мовленнєвого спілкування з врахуванням соціальних норм поведінки й комунікативної доцільності висловлювання, це комплексний особистий ресурс, що забезпечує можливість ефективної взаємодії з оточуючим світом. Комунікативна компетенція є індикатором, що дозволяє визначити готовність випускника до активної і ефективної роботи, готовність до подальшого розвитку. Також комунікативна комунікація визначається, як оволодіння складними комунікативними та уміннями, формування адекватних умінь в нових соціальних структурах, знання культурних норм і обмежень в спілкуванні, знання звичаїв, традицій, етикету в сфері спілкування, дотримання пристойності, вихованості, орієнтацію в комунікативних засобах, притаманних національному, становому менталітету, оволодіння ролевим репертуаром в рамках даної професії. Розуміння ролі комунікативної комунікації для майбутніх правоохоронців, наприклад, при проведенні оперативно-розшукових та слідчих дій стосовно іноземців, сприяє формуванню додаткової мотивації до вивчення іноземної мови.

Комунікативна компетенція передбачає знання про мовлення, його функції, розвиток умінь в області чотирьох видів мовленнєвої діяльності (читання, письмо, аудіювання, мовлення), знання основних понять лінгвістики мовлення (стилі, типи мовлення, побудова опису, розповіді, розсуду та способи зв'язку речень в тексті, тощо).

Міжкультурна комунікація трактується як сукупність специфічних процесів взаємодії партнерів по спілкуванню, що належать до різних етнокультурних спільнот. Отже навчаючи слухачів іноземній мові, виробляючи у них комунікативну компетенцію, слід враховувати, що процес міжкультурного спілкування передбачає врахування культурної обумовленості рідної мови і мови партнера по комунікації. Мову партнера слід постійно сприймати з врахуванням культури, в якій він живе і носієм якої є. Це потребує певної компетенції як в мові, так і в пов'язаній з нею поведінці. Між культурами існують значні відмінності в тому, як і які засоби комунікації використовуються при спілкуванні з представниками інших культур. Так, представники індивідуалістичних західних культур більше уваги звертають на зміст повідомлення, а не на форму. Для них характерний когнітивний стиль обміну інформацією, при якому значні вимоги висуваються до вільної швидкості мовлення, точності вживаних понять та логіці висловлювань.

Дуже важливим компонентом мовленнєвої ситуації є мета і наміри мовця. Так, наказ, прохання чи вимога, звичайно, будуть відрізнятися від повідомлення, інформації чи емоційної оцінки. Навчити враховувати всі ці ситуації і адекватно реагувати на них можливо лише на базі лінгвістичної чи мовної компетенції, щоб це навчання було успішним, слід чітко визначити основні стратегії, види, форми, методи, технології, специфіку мовленнєвої діяльності, а також форми і методи педагогічного впливу, поєднання навчання та виховання в процесі оволодіння іноземною мовою.

У процесі навчання слухачів індивідуальна мовленнєва реакція можлива лише в тому випадку, якщо мовленнєве завдання, що стоїть перед слухачем, відповідає його особистим потребам, інтересам та здібностям. Сам процес навчання повинен опиратися на систему мовленнєвих засобів, що функціонують в процесі спілкування, а навчальний матеріал необхідно організувати з урахуванням функцій мовленнєвих одиниць в іноземній мові в залежності від їхнього функціонального спрямування та комунікативної потреби.

Можливо зробити висновок, що підготовка майбутніх фахівців для системи МВС передбачає оволодіння ними міжкультурними навичками спілкування, розуміння іноземної мови та моделей мовленнєвої поведінки. У зв'язку з цим використання комунікативного підходу вважається доцільним, допомагає швидко оволодіти фонетичними, лексичними та граматичними засобами спілкування, застосовувати їх в процесі спілкування.

Процес навчання базується на створенні ситуацій, в яких слухачі мають вирішувати комунікативні завдання в ході виконання функціональних обов'язків співробітників ОВС. Необхідно пам'ятати, що завдання на всіх

етапах навчання мають бути творчими, мовленнєвого характеру, мати різні рівні проблемності та складності, спонукати слухачів до розумової активності.

Необхідно постійно залучати слухачів до спілкування іноземною мовою, розвивати вміння самостійного мислення в сфері професійного спілкування, моделювати у навчальному процесі типові ситуації реального спілкування, що сприятиме підвищенню мотивації для вирішення комунікативних завдань, спрямованих на досягнення цілей та намірів спілкування.

Галдецька Ірина Григорівна

професор кафедри правничої лінгвістики
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

LEARNING ENGLISH FOR SPECIFIC PURPOSES

A professionally oriented approach to teaching English for Specific Purposes (ESP) involves developing students' ability to communicate in a foreign language in specific areas and situations: professional, business, academic, educational and research.

The term "professional-oriented teaching" refers to the process of teaching ESP in nonlinguistic higher education institutions, which is based mainly on reading literature in the speciality, studying professional vocabulary and terminology, and recently also on communication in the field of professional activity. However, with this approach, there is a certain discrepancy between the goals, content, forms of organisation and conditions of the student's learning activity.

Practical, effective and professionally adequate use of a foreign language does not imply a mechanical increase in the period of studying a foreign language, or the allocation of more classes, or even a vertical learning of the language from the initial A1 level to the C1 or C2 level. An important prerequisite for teaching effective communication is the use of textbooks or teaching aids of various kinds in the initial process. For the comprehensive training of a higher education student, it is necessary to select and combine the study of the general language (GE) and the language for special purposes (ESP). The language for specific purposes is based on the linguistic means characteristic of the activities specific to a particular professional field. According to Hutchinson and Waters: "ESP is an approach or method to language teaching in which all decisions about content and method are based on the learner's reasons for wanting to learn the language", Dudley-Evans and St John modified the ESP definition and identified absolute and variable characteristics. Absolute features of ESP: 1) meeting the specific needs of the learner; 2) involving the methods and activities of the discipline it serves; 3) focusing on those language tools, skills, discourse and genres that are adequate to